

uærlig, og den bryder en Praksis, en mange Aar gammel Praksis, til Fare baade for Embedsmændene og for Befolkningen.

Og i den Henseende er jeg saa heldig at have Forbundsfæller indenfor selve Ministeriet, hvis jeg da tør gaa ud fra, at hvad der gjaldt for en kort Tid siden, ogsaa gælder i Dag. Jeg henviser til Folketingets Forhandlinger 1925—26 Sp. 274, hvor man vil finde en Udtalelse af den nuværende højtærede Finansminister, og jeg vil atter med den højtærede Formands forventede Tilsladelse citere nogle Linier. Den nuværende Finansminister, som den Gang betegnede det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, forklarer der omstændeligt, at Venstre ikke ønsker at komme over til det amerikanske System, som ogsaa kendes i nogle Balkan-stater, det System, at Embedsmænd skifter, naar der skiftes Regering; nej, siger den højtærede Minister, Administrationen har den Opgave at „repræsentere Sammenhængen i Forvaltningen“, „en vis organisk Udvikling fra det bestaaende til det fremtidige“, og derfor finder jeg det uheldigt, udvikler den højtærede Minister videre, at skifte „ledende Personligheder under Hensyn til, om denne Minister er enig eller ikke enig med den paagældende i Synsmaader. . . . med Hensyn til vedkommende Administrationsgren“; det er „en daarlig Praksis“, som vi ikke kan godkende. Ja, jeg erkender, det er jo betænkeligt, at denne Udtalelse er et Aar gammel, men alligevel, helt uden Værdi kan den vel ikke være; den er da ikke endnu kommet helt ned i Bunden af Køkkenmøddingen.

Og jeg henleder Opmærksomheden paa, hvad ogsaa det konservative Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Pürschel, udtalte ved den samme Lejlighed, Sp. 294: „Det maa være en Forudsætning for at beklæde en Ministerstilling, at man er i Besiddelse af en saadan Aandsoverlegenhed, at man er i Stand til at udnytte sine Medhjælperes Erfaringer, høre paa deres Raad og derefter træffe sin selvstændige Beslutning“. Det ærede Medlem Hr. Pürschel skulde heller ikke have noget af at skifte Embedsmænd, fordi Ministeren ikke i et og alt kunde være enig med den paagældende om Administrationen.

Som sagt, disse Betragtninger maa formentlig ogsaa have en vis Gyldighed nu, da det drejer sig om en Venstreminister. Skal den Praksis nu følges, at Sager, der er afgjort af Myndigheder og med Billigelse af en tidligere Minister, kan graves frem og bruges saaledes som her, saa er den fuldkomne Vilkaarlighed sat i System baade

overfor Publikum og overfor Embedsmanden, i høj Grad, i en foruroligende høj Grad.

Og her synes jeg, det former sig saare anstødeligt i Forhold til *denne* Embedsmænd, der, som jeg før sagde, blev kaldet til Embedet, som indtil 1923 var en selvstændig erhvervsdrivende, der havde skabt sig en god og af alle anset Revisionsanstalt. Han fik en Henvendelse fra den daværende Handelsminister Hr. Jørgen Christensen, den nuværende Ministers Meningsfælle; denne sendte Bud til ham, sendte selve den afgaaende Bankinspektør Hr. Green over til Aarhus for at paavirke ham til at nedlægge sin private Virksomhed og søge ind i Statens Tjeneste; han vægrede sig ved det, men lod sig sluttelig presse til at sælge sin Forretning og paatog sig en Embedsstilling med et uhyre stort Ansvar og i en Tid, hvor han paa Forhaand vidste, at han gik ind til en stor og ansvarsfuld Gerning. Det var et nyt Omraade, der var grundlagt kort forinden, og netop i denne særdeles vanskelige Tid maatte han komme til at staa overfor Hundreder af Opgaver, i hvilke man ikke paa Forhaand kunde have en fuldkommen klar Opfattelse af, hvad der skulde ske.

Og saa kommer den nuværende Minister, uden selv at have oplevet nogen af de Sager, hvorom det drejer sig, og fælder en Dom paa Grundlag af et Materiale, som han tager frem efter sit eget Skøn, afskediger Manden og siger snedigt nok: det er ikke for Tjenesteforseelser, du afskediges.

Jeg siger, saaledes kan man ikke handle. Saaledes kan man ikke handle, hvis man vil handle forsvarligt; saaledes kan man ikke handle uden at gøre meget stor Skade for Samfundet, for Embedsstanden, i Forhold til den Befolkning, der skal have Tillid saavel til Ministre som til Embedsstanden og vide sig fri for enhver Art af Vilkaarlighed.

Den højtærede Minister er jo slet ikke ukendt paa disse farlige Omraader, hvor vi bevæger os. Den højtærede Minister ved selv, hvor vanskeligt det kan være at holde Orden i Værdierne. Hans Støtteparti har været saa elskværdigt at opfriske en gammel Historie, de kalder den endog en god gammel Historie, fra den Tid, da den højtærede Minister var Direktør i Forsikringselskabet „Tryg“. Der er jo mange, der husker denne Sag, eller som har læst om den i den konservative Støtteavis, og de forstaar, at fuldstændig Tryghedsfølelse kan man dog vist ikke have overfor denne Minister. Det var jo et Held, et svært Held, for den daværende Direktør for Forsikringselskabet „Tryg“, at